

УДК 342.9.08:35.083

А. В. Заболотний

здобувач

Науково-дослідного інституту публічного права

ЩОДО АКТУАЛЬНОСТІ НАУКОВИХ ДОСЛІДЖЕНЬ З ПИТАНЬ АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ПРОФЕСІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ У СФЕРІ ДЕРЖАВНОЇ СЛУЖБИ

Дослідження проблематики адміністративно-правового регулювання професійної діяльності державних службовців потребує вивчення важливих аспектів теорії питання, зокрема щодо розуміння поняття регулювання професійної діяльності державних службовців в цілому та адміністративно-правового регулювання у цій сфері зокрема, його трактування у працях українських і зарубіжних науковців, а також щодо висвітлення питань регулювання професійної діяльності державних службовців в адміністративно-правовому вимірі. Важливим у контексті дослідження є відображення саме адміністративно-правового аспекту регулювання професійної діяльності державних службовців і застосування сучасних підходів щодо розвитку інструментів регулювання професійної діяльності державних службовців у системі державної служби, оскільки саме за допомогою норм адміністративного права (їх імперативного, державно-владного характеру) відбувається упорядкування широкого кола відносин, що виникають у сфері забезпечення професійної діяльності державних службовців (зокрема, з питань внутрішньо-організаційної діяльності, управління, державного контролю та нагляду в досліджуваній сфері).

Визначення поняття, сутності, особливостей, структури адміністративно-правового регулювання професійної діяльності державних службовців є неможливим без звернення до теоретичних напрацювань як вітчизняних, так і зарубіжних науковців, до проблематики як державної служби, окремих видів та правових інститутів, так і системи органів державного управління в цілому і у сфері державної служби зокрема. Дослідження особливостей адміністративно-правового регулювання професійної діяльності державних службовців пов'язане з вивченням широкого спектру інших важливих питань, з-поміж яких управління персоналом, підготовка та підвищення кваліфікації, професіоналізм і компетентність державних службовців як суб'єктів адміністративного права, формування та розвиток професійних компетентностей, забезпечення якості надання якісних державних (адміністративних) послуг, законності та дисципліни в діяльності державних службовців щодо практичного виконання завдань і функцій держави, притягнення у визначеному за-

коном порядку та на відповідних підставах до адміністративної відповідальності тощо. Зважаючи на викладене вище, контекст нашого дослідження потребує розгляду основних напрацювань науковців, спрямованих на вирішення актуальних проблем науки адміністративного права.

В юридичній науці активно досліджуються питання професіоналізації кадрового ресурсу державної служби: професіоналізму, ділових якостей і професійного розвитку державних службовців (С. Білорусов, Н. Колісниченко, Т. Кошова, І. Нинюк); професійної компетентності державних службовців, оцінювання, чинників її удосконалення (Н. Алюшина, Н. Артеменко, М. Лесечко, Р. Рудницька, О. Слюсаренко, А. Чемерис); професіоналізації кадрів (Ю. Кальниш, О. Мельников); формування та розвитку професійних якостей державних службовців (Т. Василевська, М. Рудакевич, Т. Філіпова), паралельно з якими набула актуальності проблема регулювання професійної діяльності державних службовців як інструмента підвищення її ефективності.

Проблема регулювання професійної діяльності державних службовців тісно пов'язана із загальними питаннями становлення, функціонування, перспектив державної служби як інституту держави та дієвого механізму державної влади, професіоналізації державної служби, принципів і підходів (С. Дубенко, Н. Липовська, О. Оболенський, Т. Пахомова, В. Сороко), державної кадрової політики загалом і таких категорій державного управління, як управлінець, державний службовець, управлінська діяльність (В. Олуйко, С. Серьогін, А. Сіцінський), оцінювання людських ресурсів, управління персоналом, кадрового потенціалу (Н. Гончарук, О. Пархоменко-Куцевіл, Л. Пашко, А. Рачинський); навчання державних службовців, його ефективності, ресурсів модернізації (В. Александров, С. Бронікова), компетенцій і компетентностей у державній службі, їх видів як характеристик державних службовців (Л. Гогіна, Т. Недашківська, Н. Черненко).

У дослідженні професійна діяльність державних службовців розглядається як інструмент надання державних послуг, тому окремо відзначаємо праці, присвячені розробкам щодо надання державних (управлінських та адміністративних) послуг споживачам, забезпечення їх якості,

формування механізмів надання, стандартизації (А. Ліпенцев, О. Поляк, В. Сороко, Н. Ходорівська).

До окремої групи доцільно віднести праці науковців, спрямовані на дослідження актуальних питань професійного навчання державних службовців, зокрема підготовки та підвищення кваліфікації (В. Гошовська, Д. Дзвінчук, В. Журавський, І. Кравченко, В. Луговий, М. Міненко, Л. Плаксий, Н. Протасова, І. Розпутенко, Ю. Сурмін, С. Сьомін, В. Яцюк).

Найбільш важливим у контексті дослідження вбачається розгляд сучасних праць науковців галузі державного управління щодо висвітлення проблематики професійної діяльності державних службовців та пошуку шляхів її вирішення. Системне вивчення наукових джерел щодо зазначених питань, їх узагальнення дало змогу констатувати, що науковий інтерес до професійної діяльності державних службовців зростає, про що свідчать розробки саме вітчизняних науковців у галузі державного управління: Н. Липовської, О. Оболенського, В. Сороко та ін.

Серед вчених-адміністративістів найбільш актуальним є дослідження питань, пов'язаних з адміністративно-правовими засадами інституту регулювання державної служби та управління державною службою (Н. О. Армаш, Ю.П. Битяк, В.О. Задорожній, О.О. Кравченко, А.П. Перов), особливостями адміністративно-правового статусу державної служби та окремих категорій державних службовців (Я.С. Золотарьова, Ю.В. Ковальчук, О.І. Лавренова, А.Р. Решетнік), адміністративно-процедурними аспектами проходження державної служби в Україні, відносинами, що виникають під час проходження державної служби (О.Ю. Дрозд), кадровим забезпеченням державного управління, зокрема, вимогами, що висуваються до персоналу органів державного управління, видами та особливостями підготовки державних службовців (Т.Є. Кагановська), особливостями формування та реалізації державної кадрової політики, специфікою кадрового забезпечення органів державного управління (С.Л. Дембіцька), особливостями професійної підготовки державних службовців (А.Б. Грищук), проблемними питаннями, пов'язаними зі службовою кар'єрою державних службовців (Л.Р. Біла-Тіунова).

Зважаючи на викладене вище, можна дійти висновку, що в сучасних наукових працях вчених, у тому числі вчених-адміністративістів, які присвятили свої наукові дослідження питанням державного управління та державної служби, зокрема з використанням здобутків науки адміністративного права, визначилися і такі напрямки її розгляду:

- державна служба як соціальний інститут;
- державна служба як публічний державний правовий інститут;

– державна служба як професійна, суспільна діяльність;

- державна служба як система;
- державна служба як публічно-правові відносини між державою і службовцем, що регулюються нормами адміністративного права.

Державна служба як система характеризується наявністю різноманітних структурних елементів, своєрідністю зв'язків, закономірностей та особливостей. Процес становлення державної служби в сучасній Україні є складним і багатоаспектним, проходить в умовах сучасного етапу реформи системи публічного адміністрування, підвищеного інтересу зовнішнього середовища, виборчого процесу, зростання нестабільності та збільшення вірогідності кризових явищ. Тому він пов'язаний зі зміною інститутів державної влади, оновленням законодавства, передусім адміністративного, вимагає ефективного законотворчого процесу і, насамперед, зміни ментальності суспільства.

Комплексність проблеми регулювання професійної діяльності державних службовців робить необхідним розгляд проблеми формування та розвитку системи державної служби в умовах суспільних змін, зумовлює необхідність аналізу наукових напрацювань як вітчизняних, так і зарубіжних вчених в історичному дискурсі. Слід зазначити, що історіографічний розгляд із цієї проблематики спрямовано на такі блоки наукових проблем: 1) державна служба в контексті різних теретико-методологічних підходів; 2) державна служба в контексті процесів модернізації, зокрема реформи системи публічного адміністрування; 3) регулювання професійної діяльності державних службовців як суб'єктів адміністративного права.

Дослідження фахових наукових джерел з означеної проблематики приводять до висновку, що витоки теоретико-методологічних засад формування та розвитку системи державної служби варто шукати у працях вітчизняних та зарубіжних учених різних галузей знань.

Реформування державної служби, здійснюване в межах сучасного етапу децентралізації органів державної влади, ототожнюється з процесом радикальної перебудови відносин держави з громадянським суспільством. Такий підхід відповідає спрямованості наукового пошуку в європейській та світовій науці. Цій проблематиці присвячені монографії за редакцією Н. Нижник і Н. Гончарук «Адміністративна реформа в Україні: сучасний стан, проблеми та перспективи», «Публічна адміністрація в Україні: становлення та розвиток», А. Гальчинського «Суперечності реформ: у контексті цивілізаційного процесу», Я. Гонцяжа, Н. Гнидюк «Адміністративна реформа: нездійснені мрії та втрачені можливості. Як знайти конструктивний шлях для реалізації основних компонентів адміністративної рефор-

ми?», навчальні посібники за редакцією: А. Михненка «Управління якістю суспільних реформ», О. Леонова «Реформування державної служби в контексті адміністративної реформи», В. Сороко «Результативність та ефективність державного управління і місцевого самоврядування», монографія С. Кравченка «Державно-управлінські реформи: теоретико-методологічне обґрунтування та напрями впровадження», колективна монографія за редакцією І. Кресіної «Адміністративно-територіальна реформа в Україні: політико-правові проблеми», монографія І. Коліушка «Виконавча влада та проблеми адміністративної реформи в Україні», статті С. Коника «Теорія реформ та проблеми адміністративно-територіального устрою України», В. Сороко «Парадигма динамічної і гнучкої державної служби як основа сучасної адміністративної реформи». Дослідженню концептуальних питань організації державної служби присвячена монографія С. Серьогіна «Державний службовець у відносинах між владою і суспільством» та ін.

Аналіз наявних теоретико-методологічних напрацювань у царині реформування системи публічного адміністрування в цілому та державної служби зокрема дозволяє зазначити, що в колі вітчизняних науковців здебільшого превалює вузьке розуміння реформи, без взаємодії державної служби з місцевим самоврядуванням та громадянським суспільством. Деякі науковці, серед яких С. Кравченко, у монографії «Державно-управлінські реформи: теоретико-методологічне обґрунтування та напрями впровадження» наголошують, що державно-управлінські реформи мають розглядатися як єдине ціле разом з реформою місцевого самоврядування та механізмами їх взаємодії з громадськістю. Цей автор за допомогою структурно-функціонального методу проаналізував аспекти взаємодії інституту державної служби і громадянського суспільства, а також вияв чинники впливу політичних процесів на принципи організації і функціонування державної служби, які частково розкриті також у статті І. Письменного «Система принципів державної служби України в сучасних умовах суспільного розвитку».

Особливий науковий та практичний інтерес викликає вивчення процесів становлення державної служби та осмислення основних тенденцій її розвитку. Компаративно-історичний метод дослідження дав змогу простежити еволюцію становлення державної служби в Україні. У допомозі стала робота за загальною редакцією Т. Мотренка «Історія державної служби в Україні: у 5 т.».

Традиційно проблеми організації і регулювання державної служби розглядає наука «Державне управління». Погоджуючись із всеохоплюючим значенням реформи державного управління, варто погодитись з думкою М. Даймока, який в нау-

ковій праці «Філософія адміністрування» робить висновок, що державне управління – це «новий науковий синтез, що об'єднує всі області знань і всі питання, які відносяться до здійснення офіційної політики і програм». Окрім того, цікавими є спостереження С. Гуда в роботі «Державне управління для всіх часів», де він намагається передбачити наслідки впровадження у діяльності органів державного управління механізмів ринкової конкуренції та бізнес-стилю управління на засадах «new public management».

Важливою також є думка Е. Оуена у роботі «Державне управління і адміністрація», котрий стверджує, що зміни, детерміновані світовими процесами глобалізації, стрімко ведуть людство до ери електронного врядування (e-governance), зорієнтованого на посилення контролю з боку суспільства за діяльністю державних органів, створення єдиного порталу державних установ для оприлюднення інформації (використання мережі Інтернет, цифрових баз даних та інформаційно-комунікативних технологій в органах державної влади).

Також потрібно відмітити вагомий внесок закордонних науковців у розгляді питання якісно нових механізмів державного управління. У статті «Базові ідеї НДМ та їх розвиток» вчений Дж. Бостон відмічає, що центральні риси, принципи та адміністративні доктрини нового державного менеджменту по-різному визначалися, класифікувалися та підраховувалися. При цьому він виділяє вагомий внесок у розвиток теоретичного напрямку таких вчених як К. Худ, П. Данлеві, Д. Озборн та Т. Геблер. Також науковець акцентує увагу на впливі менеджеризму (особливо ідей П. Друкера) на становлення концепції Д. Озборна та Т. Геблера. Також дослідник додає, що спільне дослідження науковців – «... книга, яка беззаперечно сформувала реформи державного управління у багатьох країнах протягом 1990-х, не лише у США» [1].

Виважений аналіз принципів нового державного управління, запропонований Т. Геблером та Д. Озборном, знаходимо у статті Т. Гловера з Університету Ватерлоо «Переосмислення місцевого управління в Канаді: сучасні виклики для практиків дозвілля». Вчений відмічає, що упродовж 1990-х років місцеве управління Канади зазнало динамічних змін, які значною мірою були продиктовані популяризацією ідей американського наукового тандему [2].

В. Соловйов у статті «Новий державний менеджмент: визначення, сутність і генеза поняття» посилається на роботу цього наукового тандему, зазначаючи: «Дослідники Д. Озборн та Т. Геблер пропонують розглядати новий державний менеджмент (НДМ) як «глобальну парадигму перетворень» та реформаторський рух». На практиці це означає розширення управлінських повно-

важень і самостійності «державних менеджерів» в організації надання послуг населенню на так званому квазі-ринку (система виконання визначених функцій держави недержавними організаціями – кванго) та підвищення їхньої відповідальності за продуктивність, що в умовах ринку розглядається як «задоволення потреб споживачів», в ролі яких виступають громадяни» [3, с. 82].

І. Костюк у статті «Наукові концепції, підходи та методи реформування державного управління в Україні» досліджує можливість імплементації досвіду реформування у зарубіжних країнах до вітчизняних реалій та відмічає: «Проблеми сутності, змісту методологій та наукових підходів до визначення терміну реформи державного управління досить інтенсивно осмислюється в роботах таких науковців як Г. Атамнчук, Д. Осборн, Т. Геблер, С. Глазьев, В. Гурне, Б. Лазарев, В. Райт. Однак на даний час залишаються дослідженими не повною мірою питання щодо визначення аналізу та зв'язку між завданнями та результатами використання тієї чи іншої наукової концепції, підходів та методів реформування державного управління на практиці та в теорії» [4, с. 37].

Більше того, знаходимо багато дисертаційних досліджень, які в обґрунтуванні теоретичних засад власних досліджуваних проблем більшою чи меншою мірою посилаються на концепцію нового державного управління

Д. Осборна та Т. Геблера. У даному ключі можемо згадати такі роботи: «Модернізація державного управління в контексті реформування політичної системи» Ю. Друка, «Методологія становлення і розвитку інноваційної теорії державного управління» О. Орлова, «Тенденції розвитку державного управління: теоретичний аспект» О. Решоти, «Теоретичні основи та розвиток державного соціально-орієнтованого управління» В. Лобаса, «Синергетичні концепції та моделі оптимізації системи державного управління» І. Черленяка, «Удосконалення системи місцевого управління в Україні з використанням зарубіжного досвіду» Л. Михайлишин, «Маркетингова спрямованість діяльності органів місцевого самоврядування» І. Дробязко, «Організаційно-правові засади впровадження менеджменту якості в органах місцевого самоврядування» Г. Мінаєвої, «Адаптація зарубіжного досвіду реформування діяльності органів місцевого самоврядування в Україні» Т. Астапової, «Вплив глобалізації на систему державного управління» Р. Войтович тощо.

Проводячи аналіз вищенаведених наукових праць, можна зазначити, що новий державний менеджмент як управлінська парадигма базується на критиці класичної теорії державного управління (ідей Д. Валдо, М. Вебера, В. Вільсона, Дж. Гуднау, Л. Гулика, Г. Саймона, Л. Урвіка, А. Файоля тощо).

Як вже зазначалося нами раніше, традиційно проблеми організації і регулювання державної служби розглядає наука «Державне управління». Але правовий складник державної служби – один із найважливіших елементів її організації, що обумовлює особливу роль правової науки у дослідженні проблем формування і розвитку цього інституту. Право державної служби реалізується законодавчо у формі державного права, що охоплює норми конституційного, адміністративного, кримінального та бюджетно-фінансового права [5, с. 36]. Що стосується адміністративно-правового аспекту дослідження особливостей функціонування інституту державної служби в Україні, то у дисертаційному дослідженні для аналізу розвитку інституту державної служби України використовуються, зокрема, роботи таких вчених-адміністративістів, як: В. Авер'янов, Н. Армаш, Ю. Битяк, Л. Біла-Тіунова, М. Василенко, А. Грищук, І. Данильєвої, С. Дембіцька, О. Дрозд, В. Задорожній, Я. Золотарьова, Т. Кагановська, С. Ківалов, Ю. Ковальчук, А. Козиріна, О. Кравченко, О. Лавренова, Р. Мельник, Н. Нижник, О. Оржель, М. Ориу, С. Петков, А. Пухтецька, А. Решетнік, Ю. Тихомиров. У результаті аналізу наукових досліджень, проведених вказаними вченими, можна дійти висновку про вирішальне значення, яке відіграють норми адміністративного права для упорядкування механізму правового регулювання професійної діяльності у сфері державної служби.

Підставою для такої точки зору є, зокрема, позиція В.К. Колпакова та О.В. Кузьменко, які стверджують, що із появою держави сутність державної служби стала зводитися до адміністрування [6, с. 150], що власне відбувається за допомогою норм адміністративного права. У зв'язку з цим слушною є позиція М.В. Коваліва, який у рецензії на монографію А.Б. Грищук наголошує, що «...на сучасному етапі розвитку науки адміністративного права є теоретичні передумови для застосування адміністративно-правового регулювання до професійної підготовки кадрів державної служби як альтернативного економікоуправлінського механізму її функціонування за допомогою вдосконалення структури та механізмів реалізації норм права» [5, с. 5]. У зв'язку з цим важливого значення набуває вироблення оновлених підходів до функціонування інституту державної служби в Україні, досягти чого можливо виключно у разі врахування під час цих процесів здобутків науки адміністративного права з метою визначення пріоритетів такого реформування.

На доцільність проведення дослідження особливостей регулювання професійної діяльності у сфері державної служби саме в адміністративно-правовому аспекті звертає увагу В.Ю. Кікінчук, який зазначає, що поняттям «державна служба» можна охопити службу лише тих праців-

ників, які безпосередньо виконують повноваження публічної адміністрації [7, с. 14]. А зважаючи на те, що діяльність органів публічної адміністрації регулюється, передусім, нормами адміністративного права, а результатом такої діяльності є прийняття певних управлінських рішень, виникає нагальна потреба у проведенні відповідних ґрунтовних наукових досліджень. Підтвердженням доцільності проведення досліджень саме в адміністративно-правовому аспекті є позиція О.Ю. Дрозда, який наголошує, що предмет адміністративно-правового регулювання становлять суспільні відносини, які тісно пов'язані зі сферою державного управління та реалізацією волі держави [8, с. 102]. А зважаючи на те, що інститут державної служби функціонує саме у сфері державного управління, а діяльність державних службовців спрямована на реалізацію волі держави у різних сферах суспільного життя, то можна дійти цілком логічного висновку, що саме за допомогою адміністративно-правових норм та здобутків науки адміністративного права можливо отримати комплексне уявлення про особливості професійної діяльності у сфері державної служби.

Варто звернути увагу на той факт, що не лише загальним питанням функціонування інституту державної служби присвятили свою увагу фахівці з адміністративного права. Значна увага приділялася проблематиці проходження державної служби окремими категоріями службовців, наприклад працівниками ОВС (О. Б. Аксютін, М. І. Ануфрієв, В.Ю. Кікінчук, П. І. Павленко), Національно поліції (М.В. Путій), підрозділів внутрішньої безпеки (В. В. Марков), ДПС України (О. В. Артеменко), прокуратури (В. В. Шуба), установ виконання покарань (Є. Ю. Бараш), податкової служби (О. П. Дзісяк, С.В. Островерх), дипломатичної служби (Т. І. Биркович), служби в органах місцевого самоврядування (О. І. Бедний), судів (Д.Ю. Шпенев) тощо. Не можна не звернути увагу й на те, що суттєвий внесок у розроблення адміністративно-правового аспекту державної служби зробили і продовжують робити представники науки державного управління, зокрема Ю. В. Ковбасюк, А. Ф. Мельник, О. Ю. Оболенський, Н.Г. Плахотнюк, С. М. Серьогін.

Слід зазначити, що наведені вище вчені проводили ґрунтовний аналіз саме специфіки інституту державної служби в адміністративно-правовому розрізі, проте не можна оминати увагою інших науковців, праці яких здійснили фундаментальний (теоретико-методологічний) вплив на розкриття особливостей адміністративно-правового регулювання професійної діяльності у сфері державної служби. Серед таких вчених можна виокремити: В.Б. Авер'янова, С.М. Алфьорова, Н.О. Армаш, Г. В. Атаманчука, О.М. Бандурки, Д.М. Бахраха, В.М. Бевзенка та Р.С. Мельника, О.І. Безпало-

ву, Ю.П. Битяка, В.А. Бортника, В.В. Галуцька, В.М. Гаращука, І.П. Голосніченка, І.С. Гриценка, С.В. Ківалова, Ю.С. Кіцула, І.Б. Коліушка, Т.О. Коломоєць, В.К. Колпакова, О.В. Кузьменко, Д.М. Овсянка, Г.М. Писаренка, В.Б. Росинського, В.В. Середу, С.Г. Стеценка, І.П. Сторожука, В.К. Шкарупу та ін.

На підставі аналізу наукових розробок вітчизняних і зарубіжних дослідників з реформування і модернізації державної служби встановлено, що до цього часу використовувалися тільки окремі аспекти зарубіжного досвіду. У зв'язку з цим варто підкреслити, що комплексне дослідження можливостей використання зарубіжного досвіду дозволить узагальнити досягнуті результати та визначити шляхи вдосконалення реформування державної служби. Як слушно зазначає О.І. Безпалова, «за допомогою законодавства (передусім, адміністративного) не тільки встановлюється відповідний режим діяльності органів виконавчої влади з метою захисту загальносуспільних інтересів, але й чітко окреслюються повноваження відповідних органів публічної адміністрації з метою унеможливлення їх свавільної діяльності. Врахування основних здобутків управлінської практики Європейського Союзу (як його керівних інституцій, так і його держав-членів) дозволить забезпечити необхідні умови для поступового та зваженого оновлення адміністративного законодавства України» [9, с. 434-435].

Стратегія розвитку законодавства у сфері державної служби є одним із основних напрямів здійснення адміністративної реформи країн Європейського Союзу, і у даному випадку Україна, як держава, що прагне набути статусу повноправного члена Європейського Союзу, повинна вживати відповідних заходів щодо оновлення існуючих підходів до функціонування інституту державної служби на національному рівні. Необхідність обґрунтування стратегії розвитку законодавства у сфері державної служби зумовлює нагальну потребу у вивченні найкращих практик і позитивного європейського досвіду модернізації законодавства у сфері державної служби. Цікавими у контексті імплементації законодавства України у сфері державної служби до європейського законодавства стали роботи М. Василенко «Організаційно-правові аспекти адаптації державного управління і державної служби України до стандартів ЄС» [10, с. 37-40], А. Кірмача «Європейський досвід правового регулювання службової кар'єри державних службовців» [11, с. 161-164].

Проведений аналіз свідчить, що в науковій літературі немає порівняльних досліджень, присвячених комплексному вивченню досвіду формування інституту державної служби в умовах реформи публічної адміністрації у розвинутих країнах світу. Тому існує потреба у такому дослідженні,

яке необхідне для розвитку теорії і вдосконалення практики адміністративного реформування. Незважаючи на значну кількість публікацій про державну службу, у науковому просторі України замало робіт, присвячених її інституційному розвитку в адміністративно-правовому аспекті. У зв'язку з цим нові підходи, пошуки шляхів удосконалення адміністративно-правового регулювання професійної діяльності у сфері державної служби потребують більш широкого комплексного наукового вивчення.

Література

1. Council Decision 98/260/EC of 30 March 1998 on the principles, priorities, intermediate objectives and conditions contained in the accession partnership with the Republic of Poland. Official Journal, L121, 23.04.1998, P. 6–10.
2. SIGMA. Principles of Public Administration. URL: <http://www.sigmaxweb.org/publications/principles-public-administration.htm>.
3. Соловійов В. М. Новий державний менеджмент: визначення, сутність і генеза поняття. URL: [vknud_2014_1_25%20\(1\).pdf](http://vknud_2014_1_25%20(1).pdf).
4. Костюк І. Наукові концепції, підходи та методи реформування державного управління в Україні. URL: [http://www.dbuara.dp.ua/vidavnictvo/2014/2014_01\(20\)/6.pdf](http://www.dbuara.dp.ua/vidavnictvo/2014/2014_01(20)/6.pdf).
5. Гришук А.Б. Державна служба в Україні: адміністративно-правовий вимір : монографія. Львів, 2018. 232 с.
6. Колпаков В. К., Кузьменко О. В. Адміністративне право України : підручник. К.: Юрінком Інтер, 2003. 544 с.
7. Кікінчук В.Ю. Адміністративні процедури проходження служби в органах внутрішніх справ : дис. ... канд. юрид. наук / 12.00.07. Х., 2010. 205 с.
8. Дрозд О.Ю. Проходження державної служби в Україні як складова предмета адміністративно-правового регулювання. *Підприємництво, господарство і право*. 2016. № 10. С. 102–106.
9. Безпалова О.І. Адміністративно-правовий механізм реалізації правоохоронної функції держави : монографія. Х.: Ніка Нова. 544 с.
10. Виконавча влада і адміністративне право / за заг. ред. В. Б. Авер'янова. К. : Видавничий Дім «Ін-Юре», 2002. 668 с.
11. Колесникова К. О. Публічне адміністрування в Україні: огляд літературних джерел. *Теорія та практика державного управління : зб. наук. пр.* 2013. Вип. 3 (42). С. 112–119.

Анотація

Заболотний А. В. Щодо актуальності наукових досліджень з питань адміністративно-правового регулювання професійної діяльності у сфері державної служби. – Стаття.

Аргументовано, що дослідження проблематики адміністративно-правового регулювання професійної діяльності державних службовців потребує вивчення важливих аспектів теорії питання, зокрема щодо розуміння поняття регулювання професійної діяльності державних службовців в цілому та адміністративно-правового регулювання у цій сфері зокрема, його трактування у працях українських і зарубіжних науковців, а також щодо висвітлення питань регулювання професійної діяльності державних службовців

в адміністративно-правовому вимірі.

Акцентовано увагу на важливості врахування саме адміністративно-правового аспекту регулювання професійної діяльності державних службовців і застосування сучасних підходів щодо розвитку інструментів регулювання професійної діяльності державних службовців у системі державної служби, оскільки саме за допомогою норм адміністративного права (їх імперативного, державно-владного характеру) відбувається упорядкування широкого кола відносин, що виникають у сфері забезпечення професійної діяльності державних службовців (зокрема, з питань внутрішньо-організаційної діяльності, управління, державного контролю та нагляду в досліджуваній сфері).

Ключові слова: державна служба, професійна діяльність, адміністративно-правове регулювання, адміністративне право, законодавство, наукові дослідження.

Анотація

Заболотный А. В. Об актуальности научных исследований по вопросам административно-правового регулирования профессиональной деятельности в сфере государственной службы. – Статья.

Аргументировано, что исследование проблематики административно-правового регулирования профессиональной деятельности государственных служащих требует изучения важных аспектов теории вопроса, в частности относительно понимания понятия регулирования профессиональной деятельности государственных служащих в целом и административно-правового регулирования в этой сфере в частности, его трактовка в трудах украинских и зарубежных ученых, а также по освещению вопросов регулирования профессиональной деятельности государственных служащих в административно-правовом измерении.

Акцентируется внимание на важности учета именно административно-правового аспекта регулирования профессиональной деятельности государственных служащих и применения современных подходов к развитию инструментов регулирования профессиональной деятельности государственных служащих в системе государственной службы, поскольку именно с помощью норм административного права (их императивного, государственно-властного характера) происходит упорядочение широкого круга отношений, возникающих в сфере обеспечения профессиональной деятельности государственных служащих (в частности, по вопросам внутренне-организационной деятельности, управления, государственного контроля и надзору в исследуемой сфере).

Ключевые слова: государственная служба, профессиональная деятельность, административно-правовое регулирование, административное право, законодательство, научные исследования.

Summary

Zabolotnyi A. V. On the relevance of scientific research on administrative and legal regulation of professional activity in the field of public service. – Article.

It is argued that the study of problems of administrative and legal regulation of professional activity of civil servants requires the study of important aspects of the theory of the issue, in particular, understanding the concept of regulation of professional activity of civil servants in general and administrative and legal regulation in this field in particular, its interpretation in the works of Ukrainian and foreign scientists as well as covering issues of regulation of the professional activity of civil servants in the administrative and legal dimension.

Emphasis is placed on the importance of taking into account the administrative and legal aspect of regulating the professional activity of civil servants and applying modern approaches to the development of instruments for regulating the professional activity of civil servants in the civil service, because it is through the rules of administrative law (their imperative, state power) that the

ordering a wide range of relations arising in the field of professional activity of civil servants (in particular, on issues intra-organizational activities, management, state control and supervision in the study area).

Key words: civil service, professional activity, administrative and legal regulation, administrative law, legislation, scientific research.